



«Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχερὸν ἀνέχεσθαι, καὶνοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Ὁ Αἰορεΐτης

Μηνιαία ἑκδόσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Δ'

Ιούλιος - Αύγουστος 1997

Ἄρ. Φύλλου 25

(63)

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η... ΑΦΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Τὸ ἔχομε γράψει πολλάκις, ὅτι καὶ οἱ θεολόγοι μας, δυστυχῶς, δὲν διαφέρουν τοῦ Ἱερατείου καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἄγνοιαν καὶ ἀδιαφορία τους γιὰ ζωτικά θέματα ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ὁμολογίας. Καὶ ἐνῶ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἔχουν ὁπωσδήποτε τὴν δυνατότητα νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ Κανονικά θέματα, προκειμένου νὰ ἐπισημάνουν τὸ μέγεθος τῆς συντελουμένης ἀποστασίας τῶν ἐπισκόπων τους, αὐτοὶ ἀδιαφοροῦν σκανδαλωδῶς, ἀσχολούμενοι μὲ ὅ,τι ἄλλο δύναται νὰ φαντασθῇ κανεὶς.

Ἄγνοοῦν λοιπὸν καὶ ἀποφεύγουν νὰ γνωρίσουν ἐπισταμένως τὸ ἱερὸν Πηδάλιον ποῦ θὰ τοὺς πρόσφερε τὸν κατάλληλον ὁπλισμὸν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀποστασίας τῶν ἡμερῶν μας. Μήπως αὐτὸ εἶναι κατὰ τὸ ἀδιάφορον ἢ δευτερεῦον; Ἐὰν εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ ἀριστεύσουν καὶ ἀδιαφορήσουν γιὰ τὸ κεφαλαιῶδες θέμα τῆς πίστεως, αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι ἱκανὸν νὰ τοὺς καταστήσῃ ἐνόχους καὶ «ἐκτὸς νόσεως» τρέχοντας...

Διαβάζουν πολλὰ περιοδικὰ καὶ γνωρίζουν διάφορα ἄσχετα πρὸς τὴν ἀποστολήν τους κείμενα, ἀλλὰ τὸ ἱερὸν Πηδάλιον, ὅπου διασώζει ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας μας, γι' αὐτοὺς εἶναι κατὰ τὸ σχεδὸν ἄγνωστον ἢ ἀδιάφορον! Τὰ ἀνωτέρω τὰ ἔχομε διαπιστώσει πολλάκις στὰς μετ' αὐτῶν συζητήσεις μας καὶ τὸ ζοῦμε καθημερινῶς διαβάζοντας τὰ διάφορα θρησκευτικὰ φυλλάδια ποῦ ἐκδίδουν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀσήμαντον λεπτομέρειαν· ἐκφράζει τὴν πτωχείαν καὶ μονομέρειαν τῆς δραστηριότητός των, τὴν ἀπουσίαν τῆς καθολικότητος ἐκ τῆς διδασχῆς των. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου πρέπει ν' ἀποτελῇ πυξίδα καὶ γνώμονα διὰ τὴν ὅλην δρᾶσιν των. Ἐπειδὴ δὲν γίνεται αὐτό, ἔχομε τὰ σημερινὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα: τὴν ἀδιαφορίαν ἐνῶπιον τῆς παναιρέσεως τῆς ἐποχῆς μας· τὴν χλιαρὰν καὶ ἀλλοιωμένην προσφορὰν τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος· τὸ θαυμάζειν δῆθεν ἁγίας προσωπικότητας τῆς Δύσεως... Ἀντιθέτως ἢ ἐμπρακτος σπουδὴ τοῦ Πηδαλίου ἀναδεικνύει τοὺς ὁμολογητὰς τῆς Ἐκκλησίας, ἀναδεικνύει τοὺς πιστοὺς οἰκονόμους τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης. Αὐτὸ ἔπραξαν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ἁγιάσαντες, ὥστε ὁ βίος καὶ τὰ ἔργα των νὰ γίνουν προσθήκη περιφανείας εἰς τὸ ζωντανὸ βιβλίον τῆς Παραδόσεως. Τὸ φρόνημά των ἀπετέλει ἔκφρασιν καὶ μετάφρασιν τῶν

θείων λογίων. Ἡ σκέψις καὶ ἡ δρᾶσις των ἐξέφραζον τὸ «πατερικὸν φρόνημα», κατὰ ποῦ ἐστήμιναι ζωντανὴ συμμετοχὴ στὴς ἁγίες ρίζες τοῦ παρελθόντος. «Ἡ πιστότητα πρὸς τὴν Παράδοσιν δὲν εἶναι μία ἀφοσίωσις πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ζωντανὴ σχέσις μὲ τὸ πλήρωμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἡ ἐκκλησις πρὸς τὴν Παράδοσιν δὲν εἶναι τόσο πολὺ μία ἐκκλησις πρὸς ἀρχαιότερα πρότυπα, ὅσον εἶναι μία ἐκκλησις στὴν καθολικὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, στὸ πλήρωμα τῆς γνώσεώς της». («Ἅγιοι Κολλυβάδες», Μάρτ. '97).

Ἡ συμμετοχὴ στὸ πλήρωμα αὐτὸ θὰ παρουσιάσῃ ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἀγλαοὺς καρπούς της, τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου καὶ τὴν πιστὴν διακονίαν τῆς ἁγίας κληρονομίας. Δὲν πρόκειται γιὰ νεκρὴ ἐπανάληψιν τῆς παραδοθείσης πίστεως καὶ πράξεως, ἀλλὰ γιὰ «δημιουργικὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀρχαίας Παραδόσεως μὲ ἀφετηρίαν τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν». (Γ. Φλωρόφσκυ).

Δυστυχῶς στὴς ἡμέρες μας, στοὺς θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους παρατηρεῖται ἕνας φοβερὸς διχασμός· ἡ ὑπερτόνησις τῶν ἀγαθῶν ἔργων εἰς βάρος τῆς καθαρᾶς πίστεως. Καὶ ὅταν λέμε καθαρὰν πίστιν ἐννοοῦμε αὐτὴν ποῦ μᾶς παρεδόθη ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ὅχι αὐτὴν ποῦ κηρύσσουν καὶ ζοῦν οἱ σύγχρονοι οἰκουμενισταὶ θεολόγοι καὶ κληρικοί. Διότι ἀπὸ ποῦ παρέλαβον «τὴν συνιερουργίαν μετὰ τοῦ πάπα καὶ τὴν συμπροσευχὴν μὲ τοὺς Βουδιστὰς, Μουσουλμάνους καὶ πυρολάτρας, ὅπως ἐγίνε στὴν Ἀσσίζη, Βενκουβερ καὶ Καμπέρα; Ἀπὸ ποῦ παρέλαβον τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδασχὴν, ὥστε νὰ τολμοῦν νὰ τὸ διακηρύττουν καὶ διὰ πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου, ὅτι οἱ αἵρετικοὶ εἶναι «συγκληρονόμοι τῆς Χάριτος καὶ κοινωνοὶ τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ; Νὰ συμπροσεύχονται μὲ τοὺς πάσης φύσεως αἵρετικούς, ἁλλοθρήσκους, μάγους, παπαδίνες, παστούριδες; νὰ συνιερουργοῦν γάμους, βαπτίσεις, κηδεῖες μὲ τοὺς αἵρετικούς; νὰ φθείρουν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος;» Νὰ θεωροῦν τὸν παπισμὸν «ἀδελφὴν ἐκκλησίαν» καὶ νὰ ἀπαγορεύουν τὸν ἀναβαπτισμὸν τους; Νὰ διώκουν καὶ δυσφημοῦν, ὅσους τολμοῦν νὰ τοὺς παρατηρήσουν καὶ ἐλέγξουν, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς σχισματικούς καὶ αἵρετικούς;

Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι ἔχουν πάρει διαζύγιον ἀπὸ τὴν

Παράδοσιν, διότι ὑβρίζουν τὸ ἱερὸν Πηδάλιον ἀποκαλοῦντες «τείχη αἰσχύου» τοὺς ἱεροὺς Κανόνας!! Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερον εἶναι, ὅτι ἐνῶ μερικοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀντιλαμβάνονται τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἐλέγχουν —ἐστὼ γραπτῶς— συνεχίζουν ἐν τούτοις νὰ θεωροῦν τοὺς πεπτωκότας ἐπισκόπους των ὡς «ὀρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»! Καὶ μόνον αὐτό; τρέμουν κυριολεκτικῶς μήπως διὰ τὸν ἔλεγχον τοὺς τιμωρήσουν ἢ ἀφορίσουν! Ποῖοι; αὐτοὶ ποὺ εἶναι πρὸ πολλοῦ ἀφώρισμένοι καὶ καθηρημένοι ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων διὰ τὰ ἀντορθόδοξα ἔργα των! Ὅντως σχιζοφρενικὴ θεολογία μὴ ἔχουσα τίποτα τὸ κοινὸν μὲ τὸ ἔνδοξον παρελθὸν τῶν ἁγίων πατέρων μας.

Ἱδιαίτερος βεβαίως υπεύθυνος ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί, οἱ Κανονικοὶ λεγόμενοι, ἀφοῦ ὁ βίος των πρέπει νὰ ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ποίαν ἀπολογίαν θὰ δώσουν στὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀδικαιολόγητον σιγὴν των; Πῶς θὰ ἀντικρίσουν τοὺς συναδέλφους των ὁμολογητὰς τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ὅταν ἐκεῖνοι διὰ πολὺ μικρότερα ἐξωρίσθησαν καὶ ποικίλως ἐβασανίσθησαν, αὐτοὶ δὲ ἀκολουθοῦν ἀδιαμαρτύρητα τοὺς συμμαχήσαντας μὲ τὴν αἵρεσιν ἐπισκόπους των;

Βεβαίως δικαιολογούνται, ὅτι διατηροῦν τὰ ἱερὰ καθιδρύματα καὶ ποικίλως ἀνακαινίζουν, ἀλλ' ἡ

καύχσεις αὐτὴ εἶναι ματαίᾳ καὶ ἀνυπόστα-
τος, ἀφοῦ γίνονται αἰτία νὰ διατηρῆται καὶ μεγαλύ-
νεται ἡ αἵρεσις. Παρομοίως ἐκαυχῶντο διάφοροι
ἡγούμενοι ἐπὶ εἰκονομαχίας, κοινωνοῦντες μὲ τοὺς
αἵρετικοὺς εἰκονομάχους, προφάσει διατηρήσεως τῶν
Μονῶν καὶ διασώσεως τῶν Μοναχῶν, πρὸς τοὺς
ὁποίους γράφει τὰ ἐξῆς φοβερὰ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ
Στουδίτης:

Ὡς τῆς πωρώσεως!, ὦ τῆς θεομαχίας! Χριστὸς ἦρνητο... ἐπίσκοποι περιορίζοντο... μοναχοὶ καὶ μονάζουσαι, λαϊκοί, λαϊζουσαι· οἱ μὲν τυπτόμενοι, οἱ δὲ φρουρούμενοι· ἄλλοι λιμοκτονούμενοι, ἕτεροι ξεόμενοι· ...ἕτεροι θανατούμενοι... καὶ σύ, ὦ τρισάθλιε, αἰχμαλωτισθεὶς στὴν ψυχοφθόρον κοινωνίαν τῆς αἰρέσεως καὶ διαμμένων εἰς τὸ ὀλετήριον, ὡς πρέπει νὰ λεχθῇ καὶ ὄχι Μοναστήριον, κομπάζεις ὅτι εἶσαι καλὰ!

... Ποῖον ναὸν διετήρησας, ἀφοῦ ἐμίανας τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος; Ποίους δὲ ἀδελφοὺς διέσωσας, ἀφοῦ κατεστράφησαν διὰ τῆς ὀλεθρίας σου κοινωνίας μετὰ τῆς αἰρέσεως; (P.G. 99, 1337C).

Καιρὸς νὰ ἀνανήσουν Γέροντες καὶ Γερόντισσες,
καὶ ἡ νὰ ὁμολογήσουν, ἡ νὰ παραιτηθοῦν, διότι, ἂν δὲν
μετανοήσουν, ὡς τονίζει ὁ ἀνωτέρω φωστήρ, «οὐ
χριστιανούς ἡγητέον»!

«... μετασχηματίζεσθαι εἰς ἄγγελον φωτός...»

Ἀκούεται συχνάκις καὶ ἀπὸ ὀρθοδόξους ἐπισκόπους καὶ θεολόγους, ὅτι ἡ «ἀγία» Θρησκεία ἡ ὁ «ἅγιος» Φραγκίσκος ἔκαναν τὸ καὶ τὸ. Ἐπίσης ἐπαινοῦν κατὰ κόρον βιβλία δυτικῶν ἁγίων μετὰ τὸ σχίσμα, προκαλοῦντες ἔτσι σύγχυσι στὶς ἀπλὲς ψυχές. Μερικοὶ μάλιστα προχωροῦν ἀκόμη περισσότερον, ὥστε νὰ ὁμιλοῦν γιὰ Ἑκκλησίες τῆς Δύσεως, πράγμα ποὺ πράττει κατὰ κόρον τὸ Οἶκ. πατριαρχεῖον, ἐνῶ ἡ Ἑκκλησία ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι Μία.

Εὐτυχῶς ὁμως ποὺ ὑπάρχουν καὶ τὰ ἱερὰ κείμενα τῶν ἁγίων γιὰ νὰ στηρίζουν τὸ εὐλογημένο μικρὸν ποίμνιον ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ βαδίσῃ στὰ ἴχνη τους. Ἐνας τέτοιος σύγχρονος ἅγιος καὶ σοφὸς κληρικὸς ποὺ ἔκανε ζωὴ καὶ καύχημά του τὴν ἱερὰν Παράδοσιν, ἀποκτῶντας ἔτσι αἰσθητήρια γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν τοῦ γνησίου καὶ τοῦ νόθου, ἦταν καὶ ὁ ρώσος ἐπίσκοπος Ἰγνάτιος Μπρατσιανίνωφ (1807 - 1867).

Στὸ πνευματικό του ἔργον: «Προσφορά στὸν σύγχρο-
νο Μοναχισμόν» ἀναφερόμενος στὸν κίνδυνο τῆς
πλάνης λόγῳ ἐπάρσεως, περιγράφει τὶς πτώσεις
ὀρισμένων μεγάλων ἀσκητῶν τοῦ παρελθόντος, μεταξὺ
τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Μαλπᾶ, ποῦ ἐγίνε ἀρχηγὸς τῆς
αἵρέσεως τῶν Εὐχιτῶν. Συνεχίζων ὁ λαμπρὸς ἀστὴρ
τοῦ Βορρᾶ, γράφει: «Καὶ κλασσικὸ παράδειγμα ἀσκη-
τικοῦ βιβλίου, ποῦ ἐγράφη ἀπὸ συγγραφεὰ ποῦ βρισκό-
ταν στὴν κατάστασι τῆς πλάνης ποῦ ὀνομάζεται
«ἀπόνοιω», μπορούμε νὰ θεωρήσωμε τὴν «Μίμη-
ση τοῦ Χριστοῦ» τοῦ Θωμᾶ Κεμπισίου.

Ἀποπνέει μιά λεπτή φιληδονία καὶ ὑψηλοφροσύνη, ποὺ σὲ ἀνθρώπους γεμάτους πάθη καὶ τυφλωμένους ἀπὸ αὐτὰ προκαλοῦν ἕνα ἡδονισμό, ποὺ αὐτοὶ τὸν θεωροῦν «πρόγευση τῆς θείας χάριτος». Οἱ ταλαίπωροι! Οἱ ἐσκοτισμένοι! Δὲν τὸ καταλαβαίνουν κἄν, ὅτι ὁσφραινόμενοι τὴν λεπτὴ αὐτὴν εὐωδία τῶν παθῶν ποὺ ζοῦν μέσα τους, ἡδονίζονται ἐξαιτίας τῆς. Καὶ —στὴν τύφλωσίν τους— τὴν θεωροῦν «ὁσμὴ τῆς θείας χάριτος». Δὲν τὸ καταλαβαίνουν, ὅτι ἄξιοι νὰ δεχθοῦν τὴν ὁσμὴ, νὰ αἰσθανθοῦν τὴν εὐωδία τῆς χάριτος, εἶναι μόνον οἱ ἅγιοι! Οὐτε ὅτι, γιὰ νὰ αἰσθανθῇ ὁ ἄνθρωπος τὴν πνευματικὴ γλύκα μέσα του, πρέπει πρῶτα νὰ ἀποκτήσει μετάνοια καὶ νὰ καθαρῇ ἀπὸ τὰ πάθη!

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρέπει νὰ τὸ καταλάβει, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε ἱκανός, οὔτε ἄξιος γιὰ πνευματικὴ γλύκα! Καὶ ὀφείλει νὰ τὸ ὁμολογῇ καὶ νὰ τὸ διακηρύττει, ὅτι εἶναι ἀνάξιος γιὰ αἴσθησι τέτοιας γλύκας πνευματικῆς.

Καὶ ἂν ἀρξίσει κάτι τέτοιο νὰ τοῦ ἔρχεται, ὀφείλει νὰ μὴ τὸ ἀποδέχεται, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀπορρίπτει σὰν κάτι τὸ ξένο· σὰν μιὰ ὀλοφάνερη καὶ πανώλεθρη αὐταπάτη· σὰν μιὰ ἐκλεπτυσμένη κίνηση ματαιοδοξίας, ὑψηλοφροσύνης καὶ ἡδυπαθείας.

Σὲ μιὰ ἀνάλογη μὲ τὸν Μαλπᾶ τρομερὴ δαιμονικὴ πλάνη στὴν ἀσκητικὴ τοὺς ζωὴ κατήντησαν οἱ Φραγκίσκος τῆς Ἀσσίζης, Ἰγνάτιος Λογιόλας καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀσκητὲς τῶν Λατίνων, ποὺ ἐκείνοι τοὺς θεωροῦν ἁγίους τοὺς. Καὶ νὰ μιὰ ἀπλὴ ἀπόδειξη. Ἕνας βιογράφος τοὺς γράφει: «Ὅταν ὁ ἅγιος Φραγκίσκος ἀνέβη στὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Θεὸς Πατὴρ τὸν εἶδε, γιὰ μιὰ στιγμή τὰ ἔχασε μὴ ξέροντας ποιὸν θὰ πρέπει νὰ

δοξάσει περισσότερο, τὸν κατὰ φύσιν Υἱό του, ἢ τὸν κατὰ χάριν υἱό του, τὸν ἅγιον Φραγκίσκο!..» Τί φοβερώτερο καὶ τί πιὸ ἐξωφρενικὸ ἀπὸ τὴν βλασφημία αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ ξεστομίσει ποτὲ κανεὶς; Καὶ τί θλιβερώτερο ἀπὸ τὴν δαιμονικὴ πλάνη ποὺ τὴν προκάλεσε;» (Τόμος Α, σ. 136-8, Πρέβεζα 1995).

Τὰ ἀνωτέρω θὰ πρέπη νὰ μᾶς κάνουν πολὺ προσεκτικούς, ὅσο ἀφορᾷ τὴν ἀνακήρυξιν νέων ἀγίων, διότι εἶναι δυνατόν, ἐὰν κυριαρχήσουν συναισθηματισμοὶ ἢ ἄλλες σκοπιμότητες, νὰ δημιουργηθῇ κρίσις συνειδήσεως στοὺς πιστοὺς...

Νόμος 2472 καὶ ἠλεκτρονικὸ φακέλωμα

Ὁ ψευδώνυμος νόμος τοῦ Ὑπ. Δικαιοσύνης 2472/97 περὶ «Προστασίας τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὴν ἐπεξεργασία δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτήρα» συνήνεψε σοβαρὰν καὶ εὐρεῖαν ἀντίδρασιν ἐκ μέρους πολλῶν. Ξεχωριστὴ θέσι κατέχει τὸ περιεκτικὸν τρισέλιδον ὑπόμνημα τοῦ π. Ἑμμ. Καλύβα, τὸ ὁποῖον εὐθέως καὶ ἄνευ δισταγμῶν ἀπορρίπτει τὸν ἀνωτέρω νόμον.

Ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: «Μὲ τὸ νομοσχέδιο, ὅπως ἀποδεικνύει αὐτὸ τὸ κείμενο καὶ ὅπως ἐπεσήμαναν μὲ τὴν ἀγόρευσίν τους βουλευτὲς (ΠΡΑΚΤΙΚΑ 29.1.97) δὲν καταργεῖται τὸ ἠλεκτρονικὸ φακέλωμα, ἀλλὰ νομοθετεῖται καὶ γίνεται σφαιρικὸ καὶ ὁλοκληρωτικόν». (Ἀρθρ. 2α).

Τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀνωτέρω προτάσεως κατοχυρώνει μὲ ἀναφορά του σὲ 23 ἄρθρα καὶ ἰσαριθμούς παραγράφους τοῦ νομοσχεδίου. Δι' αὐτῶν ἀποδεικνύει σαφέστατα τὴν ΑΠΕΙΛΗΝ ποὺ νομοθετεῖται κατὰ: τοῦ προσώπου, τοῦ ἔθνους, τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Δημοκρατικοῦ Πολιτεύματος καὶ τέλος κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ Ὑπόμνημα τοῦ π. Ἑμμ. Καλύβα συμπερασματικῶς καταλήγει: «Ἡ Ἑλλάδα χρειάζεται ἐνότητα, συμφιλίωσιν, θεραπείαν τῶν κοινωνικῶν πληγῶν. Χρειάζεται στήριξις τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Χρειάζεται ἡ ἐλευθερία καὶ εἰρήνη καὶ ὄχι ἡ ὑποψία, ἡ φοβία, ἡ παρακολούθησις, ὁ χαφιεδισμός, τὸ ἠλεκτρονικὸν φακέλωμα.

Δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸν νὰ νομοθετηθῇ ὁλοκληρωτικὸ φακέλωμα χάριν μάλιστα τῶν συμφερόντων κάποιων κέντρων ἀποφάσεως μισελληνικῶν καὶ μάλιστα καὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία μᾶς ἀδικεῖ καὶ σβήνει τὴν Ἱστορίαν μας.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νομοθετήσωμεν, εὐθυγραμμισόμενοι πρὸς τὴν νέαν τάξιν πραγμάτων τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου» καὶ νὰ παραδώσωμεν τὸν λαόν, τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν στὰ θηρία τῶν Βρυξελλῶν καὶ τοῦ Σένγκεν.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβάλωμε στὴν δημιουργίαν τοῦ πλαισίου ἐπιβολῆς τῆς ὑπερδικτατορίας τοῦ Ἀντιχρίστου... Ἡ τεχνολογία νὰ χρησιμοποιηθῇ παντοῦ ἄλλοῦ ὄχι ὁμῶς εἰς βάρος τοῦ προσώπου. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀριθμοποιήσῃ καὶ ἐμπορευματοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκθετον πρὸ πάσης ἀπειλῆς καὶ καταναγκασμοῦ».

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἀνωτέρω ὑπεστήριζαν ἐν πολλοῖς

καὶ ὁ τέως πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κ. Παπᾶς καθὼς καὶ ὁ πρῶν ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Μαγκάκης.

Παρὰ ταῦτα ὀλίγον μετὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ ὑπομνήματος ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Γιαννόπουλος ἐκδίδει Ἐγκύκλιον (Α. Π. 4203-27.5.97), τὴν ὁποίαν ἀπευθύνει στὶς Δικαστικὰς Ἀρχὰς καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἀοριστολογῶν προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δῆθεν «Ὁ νόμος αὐτὸς ἀποσκοπεῖ στὴν προστασία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε ἐπεξεργασία δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτήρα»!! Καὶ προσθέτει: «Εἶναι ἀποτέλεσμα ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ἄνθρωπον στόχο ἔχει τὴν προστασία τοῦ ἀνθρώπου»!!

Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀνωτέρω ἀναποδείκτου συλλογισμοῦ τοῦ ὁ κ. Ὑπουργὸς προσθέτει: «Ὅλες αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις (τῶν ἀντιδρώντων) ὅσο καλοπροαίρετες καὶ ἂν εἶναι, ὁδηγοῦν σὲ ἓνα καὶ μόνο συμπέρασμα. Ὅτι οἱ ἐμπνευστὲς τους εἴτε δὲν ἔχουν διαβάσει κἂν τὸν Νόμον,... εἴτε δὲν ἔχουν κατανοήσῃ τις ἐπὶ μέρους θέσεις του»!..

Δυστυχῶς ὅλα πλέον κινοῦνται στὴν περιοχὴ τοῦ παράλογου καὶ τοῦ «ἔτσι θέλω». Ἡ ἄρνησις ὑπακοῆς παραμένει τὸ μοναδικὸ ὄπλο τοῦ πολίτου, ἡ ἐσχάτη ἐλπίς γιὰ ἀναστολὴ τῆς συντελουμένης προδοσίας.

Συνθήκη Σένγκεν

«Καὶ μόνο μιὰ ἀπλὴ ἀνάγνωση τῆς συνθήκης Σένγκεν ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταλάβει ὁ ἔχων κοινὸν νοῦν πολίτης τὸν ὁλοκληρωτικὸν χαρακτήρα της.

Μὲ τὰ 142 ἄρθρα τῆς ἡ συνθήκη Σένγκεν κολλεκτικοποιεῖ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Τυποποιεῖ τόσο τὰ ἐσωτερικὰ ἐνδιαφέροντα, ὅσο καὶ τὶς ἐξωτερικὰς κοινωνικὰς δομὰς. Ἡ ρωμαϊκὴ νομοκρατούμενη αὐτοκρατορία ἀναβιώνει σ' ὅλο τὸ πανάρχαιο πεπαιτωμένο παγανιστικὸ μεγαλεῖο της. Ἰχνος χριστιανικῆς ἐλευθερίας δὲν ὑπάρχει. Ἡ ἐλευθερία «ἡ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε», κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον θεσμικὰ καταργεῖται καὶ παίρνει τὴ θέσιν τῆς ἡ εὐρωσουλτανιστικῆς πρέσβας τῆς συνθήκης Σένγκεν...

Ὁ ὀρθόδοξος λαὸς μας, εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο, δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὴ συνθήκη Σένγκεν. Μὲ κανένα φορέα τοῦ λαοῦ δὲν ἔκανε διάλογο ἡ κυβέρνησίς μας καὶ ἡ ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευση...

Ὅμως ὁ λαὸς μας πρέπει νὰ μάθῃ καλά, ὅτι ἡ συνθήκη αὐτὴ ὑποκαθιστᾷ καὶ ὑπερκαλύπτει τὸ Σύνταγμα μας, τοὺς νόμους μας καὶ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως. Τὸ κομπιούτερ ποὺ βρίσκεται στὸ Στρασβούργο θὰ συγκεντρώνει ὅλες τὶς πληροφορίες γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ μας ἀπὸ τὸ κομπιούτερ ποὺ θὰ βρίσκεται στὴν πατρίδα μας καὶ θὰ τοῦ μεταφέρει ὅλες τὶς πληροφορίες μας. Τὸ μεγαλύτερο φακέλωμα στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θὰ πραγματοποιηθῇ στὶς ἡμέρες μας. Γι' αὐτὸ καὶ κατηγορηματικὰ τὸ ἀπέρριψαν οἱ Ἀγγλοι καὶ οἱ Ἴρλανδοὶ χωρὶς νὰ ρωτήσουν τοὺς πολίτες τους. Τόσο ἀντιδημοκρατικὸ τὸ θεώρησαν.

Ἐφ' ὅσον ἡ συνθήκη Σένγκεν 1) καταλύει τὴν ἐθνικὴ αὐτονομία καὶ λαϊκὴ κυριαρχία, 2) καταργεῖ οὐσιαστικὰ τὶς ὑπηρεσίες ἀσφαλείας, 3) καθιερώνει

τάξεις πολιτών, καλών και κακών, άθώων και ύπόπτων, ένόχων και άνεπιθυμήτων, άνευ κριτηρίων και τεκμηρίων, 4) ένοχοποιεί άθώους πολίτες, τούς παρακολουθεί, τούς συλλαμβάνει και όταν ύπάρχουν ύπόνοιες ότι διέπραξαν άξιόποινες πράξεις, ή ότι προτίθενται νά έκτελέσουν παρόμοιες πράξεις, 5) επιβάλλει τήν ήλεκτρονική ταυτότητα πού θα είναι φορέας όλων τών κακών και καλών πληροφοριών για τó άτομό μας, χωρίς να μπορούμε νά ξέρουμε τί είναι καταγεγραμμένο πάνω στην ταυτότητά μας, 6) ó αριθμός 666, σημάδι τής έπινοίας του άντιχρίστου, θα χαρακτηρίζει και θα μολύνει τó κυριώτερο έγγραφο πού έπίσημα μάς εκπροσωπεί...

Είναι άκρως ενδιαφέρουσες οί 29 θέσεις πού πήρε τó Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο μέ τó ύπ' άρ. Α3 336/92 ψήφισμά του. Οί 29 αυτές θέσεις - αποφάσεις κρίνουν όλόκληρη τή Συνθήκη και έπισημαίνουν τούς κινδύνους πού ύποκρύπτονται κατά τής δημοκρατίας τών Κρατών - Μελών πού συμμετέχουν και κατά του πολίτη τους...» (π. Σαράντη Σαράντου, Χριστιανική, 19.6.'97, σ. 4).

«Δέν θα έκθέσουμε έδώ τούς λόγους για τούς όποιους ή συνθήκη Σένγκεν άποτελεί άπειλή για τήν έλευθερία του άνθρώπου. Διαπρεπείς πολιτικοί όλων τών Κομμάτων και άλλες πρόσωπικότητες τó απέδειξαν μέ άδιάσειστα έπιχειρήματα. (Βλέπε και διαμαρτυρία 15 καθηγητών του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου). Άκόμη και οί ύποστηρικτά τής συνθήκης όμιλούν για έλλειμα δημοκρατίας.

». Υποστηρικτά ή έπικριτά τής συνθήκης Σένγκεν άπορούν γιατί οί πιστοί χριστιανοί άνησυχούν τόσο πολú για τήν πιθανή άναγραφή στις ήλεκτρονικές ταυτότητες του αριθμού 666, σύμβολο του Άντιχρίστου. Μά μπορούν τόσο εύκολα οί Χριστιανοί νά παρακάμψουν τήν προφητεία του μεγάλου θεολόγου Εύαγγελιστου Ίωάννου; (Άποκ. 13, 16-8).

... Κάποιοι ύποστηρίζουν ότι εάν έχουμε στην καρδιά μας τόν Χριστό είναι άδιάφορο τί γράφει ή ταυτότητα. Εάν και οί άγιοι μάρτυρες έλεγαν κάτι τέτοιο θα απέφευγαν τó μαρτύριο. Άρνούμενοι τήν άναγραφή του αριθμού του Άντιχρίστου στην ταυτότητά μας, όμολογούμε τόν Χριστό...

Και εάν οί πολιτικοί μας δέν θελήσουν νά άφουγκραστούν τήν κραυγή ένός βαθύτατα άγωνιώντος λαού, αυτός ό λαός θα άπαντήση στην συντριπτική πλειοψηφία του και πάλι, όπως τόσες φορές στην ιστορία του μέ ένα ΟΧΙ, ό,τι και άν αυτό του στοιχίση...» (Καθηγουμένου Γεωργίου Γρηγοριάτου, Χριστιανική, 19.6.'97, σ. 1 έξ.). Τέλος, στην άγωνιστική έκδήλωσιν κατά τής συνθήκης Σένγκεν τής 9 Ίουνίου στην πλατεία Κλαυθμώνος «τά ταγμένα νά άποπροσανατολίζουν τόν λαόν Μ.Μ.Ε.», ένώ ήσαν παρόντα, δέν μετέδωσαν ούτε μίαν λέξη γι' αυτήν. Δυστυχώς τó αυτό έπραξε και ό Ραδιοφωνικός Σταθμός τής Έκκλησίας τής Ελλάδος! Επίσης στην

έκπομπή του αυτού Ραδ. Σταθμού «Άπό τήν Όρθόδοξη Ρωμαϊκή Παράδοσή μας» (29.6.'97) ό έπισκέπτης τής έκπομπής Άστυνόμος Α' κ... προσεπάθησε πάση θυσία νά... άθώωση τήν συνθήκη Σένγκεν! Εύτυχώς ό έτερος έπισκέπτης κ. Στ. Κούλουθρος τόν άντιμετώπισε έπιτυχώς και διά τών έρωτημάτων και θέσεών του άντιπροσώπευσεν έπιτυχώς τις θέσεις του πιστού λαού. Συγχαρητήρια! Η πρόσκλησις του κ. άστυνόμου άπό τούς ύπευθύνους τής έκπομπής ήτο γενικώς άτυχής, έκτός άν αυτή είχε έπιβληθή άνωθεν...

Όταν τó φώς γίνεται σκότος...

Έπί μία είκοσαετία τώρα εφαρμόζεται στο Άγιον Όρος ένας άνίερος διωγμός έναντίον όλων τών Μοναχών πού άντιδρούν στην προδοσία του Φαναρίου. Ό πόλεμος αυτός ένεργείται άπό τούς ήγουμένους τών Ί. Μονών, και άποβλέπει εις τήν έξόντωσιν τών άνθηνωτικών Μοναχών διά τής μη παροχής Καλύβης ή Κελλίου εις αυτούς. Επίσης άπαγορεύουν εις κάθε άνθηνωτικόν Μοναχόν πού απέκτησε Καλύβην πρό τής είκοσαετίας νά προσλαβάνη συνοδεία, ώστε, άφ' ενός μέν νά μήν αύξάνη τó άνθηνωτικόν μέτωπον, άφ' έτέρου δέ νά άποθνήσκουν άβοήθητοι και άνευ συνοδείας οί παλαιοί πατέρες και έτσι νά περιέρχεται ή Καλύβη τους στις Ί. Μονές, άφού δέν θα ύπάρχη διάδοχος! Σχέδιον ύπουλον και μισάνθρωπον, διότι δι' αυτού και ό γνήσιος Μοναχισμός πλήττεται, και οί διώκται Μοναχοί κολάζονται πολεμούντες τούς όρθόδοξους άδελφούς των, και ή κακοδοξία χαίρει διά τόν διχασμόν τής Άγιορειτικής άδελφότητος και οί έν κόσμω σκανδαλίζονται διά τήν πώσιν τής άγγελικής πολιτείας...

Ός δικαιολογία διά τόν διωγμόν προβάλλουν τήν άπαίτησιν του Πατριαρχείου, όπως διώκεται και άπελάνεται πās ό μη δεχόμενος τó μνημόσυνον του κ. Βαρθολομαίου! Αυτό όμως δέν δικαιολογεί καθόλου τήν άντιμοναχικήν και άντορθόδοξον διαγωγήν των. Έπρεπε νά άδιαφορήσουν στα ρήματα τής άδικίας του έπισκόπου των, άφού άδυνατούσαν νά μιμηθούν τήν πατερική στάσιν των συνασκητών των. Δυστυχώς προσωπολήπτησαν προτιμήσαντες τó θέλημα του ίσχυροτέρου...

Πρός άποκατάστασιν τής Δικαιοσύνης και τής Κανονικής τάξεως πρέπει νά γίνουν δύο τινά: α) νά παύση ό άνίερος διωγμός και β) νά διακοπή τó μνημόσυνον του πατριάρχου. Μόνον έτσι θα διακονήσουν τήν πολεμουμένην Όρθοδοξίαν και θα άπαλλαγούν του μώμου των διωκτών τής άληθείας και των Μοναχών πού τήν διακονούν. Μόνον έτσι θα προσεύχωνται ειρηνικώς ένώπιον του άγίου Θυσιαστηρίου, διαφορετικά «έν τῷ κρίνεσθαι αυτόν έξέλθαι καταδικασμένος και ή προσευχή αυτού γενέσθω εις άμαρτίαν». (Ψαλμ. 108, 7).

Έκδότης - Υπεύθυνος: Ίερομόναχος Θεοδώρητος, Άγιορείτης - Τιμή τεύχους 25 δρχ.
Διεύθυνσις: Ίερά Μονή ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ
Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Αθήνα - Τηλέφ. 32.16.295